

Chương 31

Bí Mật Trong Cuốn Sách

Bữa trưa ao đích thân bà Ellen chuẩn bị cho bọn trẻ. Hễ khi nào Joe biếng ăn là bà lại xuống bếp, làm những món khoái khẩu cho cậu. Nhưng hôm nay bà nấu ăn không phải vì lý do kể trên. Sau khi nói chuyện với bà Cartland, trước sự ngỡ ngàng của ông Arthur, tâm trạng bà Ellen phấn chấn hẳn lên, bà cười nói đã lâu lắm rồi mình mới có một ngày vui như vậy. Rồi bà cho chồng biết lý do khiến bà vui mừng nhưng yêu cầu ông giữ bí mật vì bà lo cách diễn đạt của ông sẽ khiến bọn trẻ hiểu lầm.

- Chắc chúng sẽ thích lắm. - Bà Ellen vừa nói vừa bày biện bàn ăn.

Vừa vào tới phòng, Joe đã ngửi thấy mùi bánh nướng thơm phức. Cũng khá lâu rồi cậu mới lại được ăn món bánh yêu thích này. Ka'nezai xuýt xoa mãi trước chiếc bánh béo ngậy, còn Zalla tuy chẳng nói gì nhưng đã nhanh miệng chén luôn hai miếng thật to.

- Biết các con thích ăn thế này, mẹ đã làm nhiều hơn. - Bà Ellen hạnh phúc nhìn bọn trẻ.

- Hôm nay nhiều món quá! - Ka'nezai nói, mắt hau háu nhìn món gà tơ.

- Những món này đều do mẹ nấu ạ? - Joe ngạc nhiên hỏi.

- Công của chị nữa. - Livia nói nhanh.

- Chị chỉ đứng phụ họa thôi, đúng không? - Joe nhìn chị gái, cười tươi.

- Mẹ cháu rất thích ăn những món cô làm, Zalla ạ! - Bà Ellen nói.

- Cả nhà... cháu... đều thích. - Zalla nuốt vội miếng bánh mà cậu vừa ngoạm, mặt đỏ bừng vì ghen.

- Bố thấy lạ là không đưa nào hỏi nhân dịp gì mà mẹ làm nhiều món như vậy. - Ông Arthur nói, từ tốn uống một thứ nước trong vắt, đôi mắt như biết nói của ông nhìn bọn trẻ triu mến.

“Bố nói đúng,” Joe thâm nghĩ. Nấu ăn là sở thích của mẹ nhưng dạo gần đây vì lo nghĩ nhiều nên mẹ khá chệnh mảng với việc này. Joe không ngờ lời nhắc khéo của bố khiến cậu phải suy nghĩ. Cậu cảm thấy chột dạ, nuốt không trôi miếng bánh đang nằm ngang họng. Đưa mắt nhìn Livia, thấy biểu hiện của chị bình thường, không tỏ ra lo lắng hay kích động, cậu nhủ thầm có lẽ mình chỉ

đang lo hã. Ka'nezai và Zalla thì chẳng nghĩ ngợi gì, sau khi lấp đầy bao tử, hai đứa vô tư, vui vẻ quay qua hỏi chuyện bố mẹ Joe và Livia.

- Mẹ có chuyện muốn nói với các con. - Ông Arthur bỗng trịnh trọng nói.

Joe nhìn bố mẹ rồi nhìn xuống đĩa thức ăn của mình. Cậu đoán chuyện mẹ sắp nói có liên quan tới việc trở về. Sau bao nhiêu ngày nín lặng, cuối cùng mẹ đã lật lại vấn đề cũ. Thực tình mà nói, Joe cảm thấy rối lòng vì mẹ, trong thời điểm cấp bách thế này mà mẹ vẫn còn nghĩ tới chuyện đó sao?

- Hôm nay, mẹ có nói chuyện với bà Cartland. - Bà Ellen nói.

- Bà Cartland đang làm gì ạ? Sao bà không ăn trưa với chúng ta? - Joe hỏi.

- Joe, để mẹ nói hết đã. - Ông Arthur nhắc nhở.

- Bà Cartland ăn trưa cùng Chúa vương Igormur, ông Aral và hai hoàng tử. - Bà Ellen nhẹ nhàng giải thích.

- Họ luôn có chuyện để bàn. - Ka'nezai nói rồi bỏ vào miệng một loại quả màu trắng, nhỏ bằng đầu ngón tay và không có hạt.

- Mẹ các con đang rất vui. - Ông Arthur nói.

- Chuyện gì vậy mẹ? - Joe lo lắng hỏi.

- Chuyện này không phải do mẹ đề nghị, - bà Ellen giải thích, - bà Cartland thật hiểu mẹ, mẹ chưa kịp nói ra suy nghĩ của mình thì bà đã nói trước rồi.

- Mẹ nói mau đi! - Livia giục giã.

- Bà Cartland nói, chúng ta có thể trở về...

Joe giật thót người khi nghe thấy hai tiếng “trở về”, cậu gục mặt xuống bàn rồi kêu lên:

- Con muốn ở đây!

Phản ứng dữ dội của Joe khiến bà Ellen buông tiếng thở dài, còn ông Arthur thì lắc đầu, nói:

- Ôi, cái thằng bé này!

- Ngẩng mặt lên! Con chưa nghe mẹ nói hết mà.

Bọn trẻ giật bắn người vì tiếng quát của bà Ellen. Xem ra bà đang rất giận.

- Vâng. - Joe lí nhí nói.

- Bà Cartland nói chúng ta có thể về thăm gia đình Zalla và những người hàng xóm của chúng ta. - Bà Ellen nói.

Joe nghe nhưng không hiểu lắm điều mẹ cậu đang nói, cậu ngơ ngác nhìn mẹ trong khi Zalla reo mừng âm ỉ:

- Thật là tuyệt vời! Cháu sắp được về thăm nhà rồi? Cháu nhớ bố mẹ cháu lắm!

- Zalla, cô không biết cháu có thể đi cùng gia đình cô không. Bà Cartland không đề cập tới vấn đề này.

Zalla lập tức xịu mặt nhưng không kêu nửa lời. Niềm vui khi này vụt tan biến, song thấy vẻ mặt ái ngại của bà Ellen, cậu bèn an ủi bà:

- Không sao đâu cô ạ, dù gì ở đây cháu cũng còn nhiều việc phải làm. Đợi một thời gian nữa cháu sẽ xin Hoàng tử Isalmur cho về thăm nhà.

- Mọi người đi lâu không ạ? - Ka'nezai hỏi, giọng đầy cảm xúc.

- Một tuần thôi. - Bà Ellen nói.

Ka'nezai liền dịch ghế đứng dậy, nói:

- Cháu xin phép được đi gặp bà Cartland.

- Con đi cùng với Ka'nezai. - Joe nói.

- Cháu cũng vậy. - Zalla đứng dậy, theo sau Joe ra cửa.

- Máy đĩa phải ăn thêm đi chứ! - Bà Ellen thở dài nhìn ông Arthur vì lời bà nói đã bị cánh cửa chặn lại.

Bên ngoài hành lang, ba đứa trẻ thống nhất với nhau: chúng sẽ qua phòng bà Cartland, nếu bà không có trong phòng, chúng sẽ tới phòng của Chúa vương Igormur, ở đó chúng chắc chắn sẽ gặp được bà.

Đó là một quyết định đúng đắn, bà Cartland trở về phòng sau khi dùng bữa trưa với Chúa vương Igormur, em trai, con và cháu của ông.

- Ta đang tính đi gặp các cháu, vậy mà các cháu lại tới tìm ta trước. - Bà Cartland đang ngồi ngả người trên chiếc ghế bành cạnh cửa sổ, tươi cười nói.

- Ngồi xuống đây nào, ba cậu nhóc đáng yêu của ta. - Bà chỉ tay vào những chiếc ghế trống kê quanh chiếc bàn nhỏ - Các cháu nói đi, các cháu tìm ta có việc gì?

Joe nghĩ bà Cartland biết lý do ba đứa tới gặp bà, cậu tần ngần một lúc trước khi lên tiếng:

- Mẹ cháu nói bà cho phép gia đình cháu về thăm bố mẹ của Zalla và những người hàng xóm.

- Cháu có thích không? - Bà Cartland hỏi.

- Việc này có thể sao? Chúa vương Igormur có biết chuyện không ạ? - Joe hỏi.

- Đương nhiên rồi, một mình ta đâu thể quyết định việc này. - Giọng bà Cartland vang lên chậm rãi.

- Thưa bà, cháu và Zalla có thể đi cùng Joe không ạ? - Ka'nezai e dè hỏi.

- Zalla có lý do chính đáng để đi, còn cậu đi làm gì?

Ka'nezai gãi đầu gãi tai trước câu hỏi khó của bà Cartland, cậu nghĩ mãi nhưng chưa biết phải trả lời thế nào.

- Phải ở lại một mình, cháu buồn lắm. - Ka'nezai ngậm thờ nói.

- Ta hiểu, nhưng ta muốn cậu biết chuyến đi không chỉ đơn thuần là thăm hỏi những người bạn cũ. Mục đích của chuyến đi là đến gặp Han'dalf, vì ta không có cách nào liên lạc được với ông ấy. Han'dalf là người Ánh Sáng có cuộc sống tự do nhất, không ai kiểm soát nổi. Ta hy vọng cháu có thể thuyết phục ông ấy trở về lâu đài cùng cháu, Joe ạ! - Bà Cartland nói với Joe.

- Tại sao cháu phải làm vậy, thưa bà? - Joe thẳng thắn hỏi.

- Tại sao ư, tại vì Han'dalf nắm giữ những bí mật có lợi cho kế hoạch của chúng ta. Chúng ta cần ông ấy để có thể chắc chắn mình đang đi đúng hướng, nếu cần thay đổi kế hoạch thì phải thay đổi ngay từ bây giờ, một khi kế hoạch đã được thực thi thì sẽ khó quay đầu trở lại.

- Bí mật gì vậy, thưa bà? - Joe sốt sắng hỏi.

- Han'dalf không nói với cháu điều gì sẽ xảy ra nếu Ngôi Sao Xanh xuất hiện trở lại trên bàn tay cháu ư? - Bà Cartland nhìn Joe trong khi cậu nhìn bà không chớp mắt.

- Cháu nhớ là mình chưa kể với bà về chuyện này. - Joe nói.

- Muốn biết những điều cháu giữ kín không phải là vấn đề quá khó đối với ta.

- Cháu không muốn giấu bà, chỉ là cháu thực sự quên mất cần phải nói với bà thôi. - Joe vội vàng giải thích.

- Ta không trách cháu. - Bà Cartland mỉm cười, nói. - Bây giờ đã hiểu được mục đích của chuyến đi rồi, cháu sẽ cố gắng hết sức chứ?

Joe gật đầu. Bên cạnh cậu, Zalla và Ka'nezai nhấp nhồm không yên.

- Nhưng làm sao chúng ta biết được điều tốt hay xấu sẽ xảy ra nếu Ngôi Sao Xanh xuất hiện trên bàn tay cháu? - Joe thở dài, nói.

- Điều xấu ư? Không đời nào! Ngôi Sao Xanh đã cứu sống cháu, nó ắt hẳn sẽ đem tới cho chúng ta điều tốt lành, còn tốt lành như thế nào thì phải chờ Han'dalf nói ra. - Bà Cartland nói.

- Cháu không chắc có thể làm được điều bà mong đợi. - Joe lí nhí nói.

- Trước khi cháu đi, ta sẽ đưa cháu bức thư ta viết cho Han'dalf. Ta hy vọng những lý lẽ trong thư sẽ lay động được ông ấy. Han'dalf có nguyên tắc riêng khi chấp nhận lời đề nghị của người khác, và Joe à, cháu cần phải khéo léo trong việc này. Nhờ vào cảm tình của Han'dalf dành cho cháu mà cháu có cơ hội thuyết phục được ông ấy. Chuyến hành trình của chúng ta tới Sa Mạc Rắn sẽ có ý nghĩa hơn nếu Han'dalf theo cháu về lâu dài. Lúc này ta thấy còn khá nhiều hy vọng nhưng nếu chúng ta không làm cho mình bị lãng quên trong tâm thức của kẻ thù một thời gian và che giấu được những việc đang làm, chúng ta sẽ thất bại. Vì thế ta mới quyết định biến chuyến đi công việc thành một chuyến thăm hỏi có ý nghĩa. Vai trò của ông bà Baker trong chuyện này khá quan trọng, sự vô tư của họ sẽ đánh lạc hướng tai mắt của kẻ thù. Hãy nhớ, sau khi tới nhà Zalla hai ngày cháu mới được đi gặp Han'dalf. Nếu không nhớ nơi Han'dalf ở, cháu hãy hỏi bố của Zalla.

- Bà sẽ đi cùng chúng cháu chứ? - Joe hỏi.

- Ta không đi được, ngày khởi hành tới Sa Mạc Rắn không còn bao xa, ta còn có nhiều việc phải làm. Hơn nữa, ta không biết Chúa vương Igormur có đồng ý cho Zalla và Ka'nezai đi cùng gia đình cháu không, bởi vì ngài không muốn khơi dậy sự nghi ngờ của kẻ thù.

- Cháu không nhớ đường về nhà. - Joe xấu hổ nói.

- Cháu có con dao băng kia mà. - Lời nhắc nhở của bà Cartland khiến Joe đỏ mặt. Cậu có con dao băng trong tay mà lại quên búng đi mất.

Zalla và Ka'nezai ngồi ủ rũ nhìn nhau, biết có nói gì cũng không thể thay đổi quyết định của Chúa vương Igormur, nhưng gương mặt hai đứa vẫn thấp thoáng niềm hy vọng mong manh rằng bà Cartland sẽ giúp chúng.

- Chuyến đi này, không biết điều gì đang chờ đợi gia đình cháu phía trước... cháu sợ...

- Cháu sợ gia đình Joe gặp nguy hiểm. Sói cánh đã từng tấn công gia đình bạn ấy. - Ka'nezai nói nhanh, ngắt lời Joe.

- Phải có người đi theo bảo vệ gia Joe. - Zalla quả quyết.

- Xem ra hai đứa chính là ứng viên sáng giá cho việc này, - bà Cartland nói, rõ ràng là bà đang đùa nhưng ánh mắt Ka'nezai nhìn bà ngập tràn hy vọng. Hiểu ý cậu, bà ôn tồn nói. - Thôi được, tối nay ta có cuộc nói chuyện với Chúa vương Igormun nhân thể ta sẽ bàn với ngài chuyện hai đứa muốn đi cùng gia đình Joe.

- Ôi! Bà thật tốt bụng.

Cả Zalla và Ka'nezai đều nhảy cẫng lên vui sướng, ôm chầm lấy bà Cartland.

Thiện ý của bà Cartland đã nhen lên ngọn lửa hy vọng cho ba đứa. Chúa vương Igormur là người kiên định và nguyên tắc, Joe biết điều đó, nhưng cậu còn biết thêm một điều, chuyến đi này cậu cần bạn bè ở bên.

Joe đặt tay lên cuốn sách đang nằm trong túi áo mình, tỏ ý muốn đưa cuốn sách cho bà Cartland. Được sự tán thành của hai đứa bạn, cậu mạnh dạn lấy cuốn sách ra nhưng còn chần chừ chưa muốn đưa. Trong lúc cậu đang tần ngần, bà Cartland đã lên tiếng hỏi:

- Cháu đang cầm gì vậy?

Đón lấy cuốn sách từ tay Joe, đôi mày bà Cartland chau lại. Bà không giở sách ra ngay mà chăm chú nhìn bìa ngoài của nó, lặng im như thể đang suy ngẫm.

- Cuốn sách không có chữ, thưa bà. - Joe nói.

Bà Cartland nhìn Joe rồi nhẹ nhàng lật giở từng trang sách, phản ứng của bà khi nhìn tờ giấy trắng đầu tiên là kinh ngạc. Bà tỉ mỉ xem từng trang giấy trắng, thi thoảng dùng ngón tay miết nhẹ lên mặt giấy, hành động đó của bà khiến bọn trẻ càng thêm nóng ruột.

- Ta muốn được nghe lời giải thích của các cháu về cuốn sách này. - Sau vài phút dành trọn cho cuốn sách, cuối cùng bà Cartland cũng cất tiếng.

- Cháu tình cờ thấy nó trong thư viện...

Bà Cartland gật đầu khi nghe xong câu chuyện Joe kể. Bà không đưa lại cuốn sách cho Joe nhưng điều đó không làm cậu bận tâm vì cậu chẳng muốn giữ nó. Cậu chỉ muốn biết người đàn ông mình nhìn thấy trong thư viện là ai và vì sao ông ta lại muốn cậu nhìn thấy cuốn sách này. Ba đứa trẻ mong chờ bà Cartland nói gì đó liên quan tới cuốn sách nhưng chúng không dám cất tiếng hỏi vì sợ cắt đứt dòng suy nghĩ của bà. Cuối cùng, sau hồi lâu đắn đo, bà nói:

- Các cháu hãy đi cùng ta tới gặp Chúa vương Igormur.

Joe bắt đầu cảm thấy lo lắng, lật cuộc cuốn sách trắng này có ý nghĩa gì? Hẳn là bà Cartland có biết vài điều nhưng bà không nói ra, xem chừng bà đang rất nóng ruột nên mới đi ngay ra cửa không chút ngập ngừng.

- Các cháu còn chờ gì nữa? - Bà Cartland nói khi thấy ba đứa trẻ còn chưa chịu đi.

- Bà sẽ thuyết phục Chúa vương Igormur cho Zalla và Ka'nezai đi cùng cháu chứ ạ?

- Ta cứ nghĩ cháu đang lo lắng về chuyện khác, Joe à! - Bà Cartland biểu lộ sự thất vọng qua giọng nói.

Joe lặng lẽ lướt qua khuôn mặt chưng hửng của Ka'nezai và Zalla, bước nhanh ra khỏi phòng. Đi trước Joe là bà Cartland, theo sau cậu là hai đứa bạn, cả bốn người rải bước trên lối đi ngập tràn ánh sáng để vào đại sảnh, tới một căn phòng mới. Joe lơ đãng nhìn những bức tường phát sáng, tròn nhãn và bóng láng, cậu có dự cảm không lành về cuốn sách nhưng dù sao đó cũng chỉ là linh cảm của cậu, không có gì chắc chắn. Ngoài trời, ánh nắng vàng rọi chiếu xuống khu vườn hoa thơ mộng, quang cảnh vẫn đẹp rực rỡ như mọi ngày. Còn trong lòng Joe, cảm giác hồi hộp xen lẫn lo lắng dâng lên càng lúc càng mãnh liệt. Cậu biết mình phải đối mặt với mọi chuyện, dù tốt hay xấu.

Bà Cartland đứng trước căn phòng mới, hô to tên mình:

- Cartland.

Cửa phòng lập tức mở ra. Qua khoảng không rộng mở, có thể thấy một cầu thang xoắn ốc đang phát sáng, ánh sáng còn rực rỡ hơn cả những vì sao trong đêm. Zalla và Joe sững sốt đứng nhìn, quên mất cần phải làm gì.

- Đi nào!

Bà Cartland bước tới đặt chân lên bậc thang đầu tiên, và điều xảy ra tiếp theo khiến bọn trẻ đứng sững như trời trồng. Joe có thể quả quyết bà Cartland không hề bước đi nhưng cả người bà tự động được đưa lên những bậc thang trên cao, như thể có một phép màu hay một cơn gió nâng bà lên vậy. Zalla lắc đầu về không tin, thì thào vào tai Ka'nezai điều gì đó rồi quay sang nói với Joe:

- Cậu đi trước đi!

- Ba đứa sợ cái gì thế? Còn không đi mau! - Bà Cartland có lẽ đang đứng ở bậc thang thứ một trăm, nói vọng xuống.

- Bọn cháu lên ngay đây... Cậu đã bao giờ vào căn phòng này chưa? - Joe hỏi Ka'nezai.

- Không nhiều lắm. - Ka'nezai nói.

Joe rụt rè đặt chân lên bậc thang, Zalla và Ka'nezai đứng ngay sau lưng cậu. Còn chưa kịp giơ chân bước lên bậc thang thứ hai thì cả người Joe đã được chuyển lên những bậc thang trên cao với tốc độ nhanh chóng nhưng không làm cậu chóng mặt, như thể cậu đang dạo chơi trên không vậy. Sự việc kết thúc một cách tự nhiên như khi nó bắt đầu, Joe đột ngột dừng lại không theo sự điều khiển của đôi chân, và ngay khi nhìn thấy bà Cartland, cậu không còn nhìn thấy cầu thang xoắn ốc nữa. Cậu nhìn nhanh xuống dưới chân nhưng cũng chẳng có bậc thang nào cả. Cậu đang đứng cạnh bà Cartland trong một căn phòng có những bức tường trơn nhẵn và phát sáng. Căn phòng không có gì lạ so với những căn phòng cậu từng thấy trong Lâu Đài Sứ, chỉ có điều cách thức vào căn phòng này quả là độc nhất vô nhị. Joe quay đầu tìm bạn, thấy Zalla và Ka'nezai đã đứng sau cậu từ lúc nào.

Chúa vương Igormur đang đứng cạnh cửa sổ, quay lưng lại với mọi người. Joe muốn được nhìn thấy quang cảnh bên dưới, cậu tò mò muốn biết mình đang ở độ cao đáng sợ đến mức nào.

- Ta hơi ngạc nhiên vì bà và bọn trẻ đến đây vào giờ này. Không phải là chúng ta có cuộc hẹn vào buổi tối hay sao?

Chúa vương Igormur quay lại, nở nụ cười thân thiện, đôi mắt màu tím nhạt của ông lóe lên một tia sáng nhưng nó biến mất chỉ sau vài giây ngắn ngủi.

- Bọn trẻ tìm thấy một cuốn sách không có chữ và tôi muốn... - Bà Cartland nói.

- Cháu tìm thấy nó trong thư viện. - Joe nhanh nhẩu nói.

- Chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện nào.

Chúa vương Igormur đi về phía chiếc bàn gần đó và ngồi xuống chiếc ghế có lưng tựa là một quả cầu khổng lồ. Quả cầu này không phát sáng và Joe tự hỏi làm thế nào mà Chúa vương có thể thoải mái dựa lưng vào nó mà không bị trượt.

- Joe, đến khi nào cháu mới bỏ được cái thói ngắt lời người lớn? - Bà Cartland nhìn Joe, hơi cau mày.

- Cháu xin lỗi. - Joe lí nhí nói.

Tại sao Chúa vương Igormur không đặt ra câu hỏi nào khi trong tay ông đã có cuốn sách? Joe cố gắng tập trung suy nghĩ để không cảm thấy sốt ruột trước sự bình thản của Chúa vương. Ông đang chăm chú nhìn cuốn sách, hai bàn tay đan vào nhau.

- Ta chưa bao giờ trông thấy cuốn sách này, chỉ nghe nói về nó. - Chúa vương Igormur nói.

- Người đàn ông xuất hiện trong thư viện là ai ạ? - Joe mạnh dạn hỏi.

- Là người muốn đưa cho cháu cuốn sách này.

Chúa vương Igormur không muốn nói rõ nên mới trả lời nước đôi như vậy. Không sao, cậu và các bạn sẽ tự tìm hiểu.

Không hề tỏ vẻ ngạc nhiên hay thậm chí là chau mày, Chúa vương Igormur cẩn thận lật giở trang giấy đầu tiên, mắt nhìn chăm chú như đang đọc. Bỗng ông đặt một ngón tay lên giữa trang giấy, miết nhẹ và nói:

- Chúng ta phải chờ đợi.

Joe chẳng hiểu gì cả, cậu quay sang nhìn bà Cartland nhưng bà không nhìn cậu, quay sang Zalla và Ka'nezai, mặt hai đứa còn nghệt hơn cậu.

- Cũng chỉ có cách đó nếu như ngài không giải mã được ký hiệu trong cuốn sách.

- Hẳn là bà cũng nghĩ như ta, phải chờ tới ngày trăng tròn. - Chúa vương Igormur vẫn giữ giọng trầm thấp.

- Cho tới thời điểm này, đó là điều duy nhất chúng ta có thể trông mong. - Bà Cartland tự tin nói.

- Kiến thức của ta về cuốn sách và những điều ta được nghe phần nào giúp ta có được niềm tin vào những suy đoán, từ lâu rồi những lời đồn đại đã đến bên tai ta nhưng lúc này ta mới thực sự suy ngẫm về chúng trước khi sàng lọc chúng trong trí óc mình.

- Trong cuốn sách có ký hiệu gì, thưa bà? - Joe hỏi, cố hình dung về cái ký hiệu mà cậu và các bạn không nhìn thấy. - Tại sao chúng cháu không nhìn thấy nó và làm cách nào để chúng cháu nhìn thấy được?

- Không có cách nào hết. - Chúa vương Igormur nói. - Lại đây và hãy nhìn thật kỹ vào điểm mà ta chuẩn bị nhắc ngón tay ra.

Ba đứa trẻ tới đứng bên cạnh Chúa vương Igormur và nhận thấy rằng dưới ánh sáng của căn phòng, nếu chúng không nhìn chăm chăm vào một điểm cố định trên trang giấy khi Chúa vương di dời ngón tay trở thì việc tìm kiếm một dấu hiệu lạ sẽ là vô vọng. Ở nơi ngón tay Chúa vương Igormur vừa dạo qua hiện lên một hình mặt trăng tròn vành vạnh, nhưng nếu lơ đãng dù chỉ một giây thôi, ký hiệu ấy sẽ biến mất.

- Đó là lý do tại sao chúng ta phải chờ tới ngày trăng tròn? - Joe kêu lên.

- Điều gì sẽ xảy ra khi trăng tròn xuất hiện ạ? - Nhìn Chúa vương Igormur, Ka'nezai sốt sắng hỏi.

- Nào có ai biết. Tất cả chúng ta đều đang hy vọng và chờ đợi mong rằng ta đang đi đúng hướng. - Bà Cartland nói.

Joe lo lắng nhìn bà Cartland. Nếu không có gì xảy ra vào ngày trăng tròn, mọi sự sẽ đi đến đâu, bí mật về cuốn sách sẽ bị chôn vùi mãi mãi hay sao?

- Còn có cách nào khác để biết được bí mật của cuốn sách không ạ? - Joe hỏi.

Joe đưa mắt nhìn bà Cartland và Chúa vương Igormur nhưng không ai cho cậu câu trả lời. Một, hai phút trôi qua, chỉ có tiếng thở dài khe khẽ của Ka'nezai và Zalla, rồi bà Cartland mỉm cười, nói:

- Ký hiệu mặt trăng, đó là biểu tượng của niềm hy vọng! Những bí mật cổ xưa rồi sẽ được khám phá, sự khôn ngoan và tính kiên trì sẽ dẫn bước chúng ta tới con đường ngắn nhất. Còn đây là câu trả lời cho câu hỏi của cháu: không có cách nào khác cả, chúng ta buộc lòng phải chờ đợi và sẽ sớm giải mã được bí mật trong cuốn sách.

- Ta sẽ giữ cuốn sách này, - Chúa vương Igormur nói, - vào tối mai, tất cả hãy tới phòng ta, chờ xem điều gì sẽ xảy ra khi ánh trăng xuất hiện.

Joe dựa người vào ghế, nghĩ ngợi một hồi. Chúa vương Igormur đang nhẹ nhàng lật giở từng trang sách, ông nói mỗi trang đều có ký hiệu hình mặt trăng ở giữa, một vài trang cuối không có nhưng điều đó không làm ông mất hy vọng.

Câu chuyện về cuốn sách chiếm mất khá nhiều thời gian của bọn trẻ đến nỗi chúng quên khuấy điều mình muốn nói với Chúa vương Igormur, nhưng chúng không có ý định quay lại căn phòng khi vừa mới rời khỏi đó được năm phút. Kể từ lúc biết sắp được gặp lại bác Han'dalf, Joe không muốn tâm trí mình vương vấn những chuyện khác, nhưng khó mà giữ được đầu óc thanh thản khi cậu vừa phải nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ bà Cartland giao phó, vừa phải suy nghĩ nát óc về bí mật của Ngôi Sao Xanh, bí mật của cuốn sách và tương lai còn biết bao nhiêu bí mật khác nữa cần khám phá. Joe bắt đầu thấy nhớ những tháng ngày nhàn hạ ở đây. Không phải vất óc suy nghĩ bất cứ chuyện gì đôi khi chẳng phải là điều quá tồi tệ như cậu từng cảm nhận. Ba đưa trở về phòng, mỗi đứa một suy nghĩ, một cách lập luận riêng nhưng sau cùng cả ba đều đặt ra một câu hỏi chung: phải chăng Chúa vương Igormur không muốn nói tới người đàn ông xuất hiện trong thư viện là vì muốn giữ một bí mật khác?

Joe thấy tiếc vì phải để lại cuốn sách ở chỗ Chúa vương Igormur. Nếu không nhìn thấy ký hiệu hình mặt trăng, cảm giác này sẽ không đến với cậu, nhưng khi đã biết rồi mà không được nhìn thấy nó, đã thế lại còn phải chờ đợi nữa thì thật là bí bách! Trong lúc người đàn ông bí ẩn và cuốn sách trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của ba đứa trẻ thì trong câu chuyện với Chúa vương Igormur, bà Cartland cũng nhắc tới nhân vật này.

- Người đàn ông bí ẩn có thể trực tiếp đưa cuốn sách cho ngài mà, tôi không hiểu tại sao ông ta lại giao nó vào tay bọn trẻ?

-Ta chưa bao giờ hiểu được lý do những việc Seguthal làm...

- Đó là tên ông ta? - Vì quá sốt ruột nên bà Cartland không kiềm chế nổi tính tò mò.

- Đúng, Seguthal là người canh giữ thư viện và nắm giữ mọi bí mật về những cuốn sách, đồng thời cũng là người có kho tàng kiến thức rộng rãi. Tiếng nói mạnh mẽ của ông ảnh hưởng tới cả quyết định của Chúa tể Ánh Sáng Garathal.

- Nhưng tại sao Joe lại nhìn thấy ông ấy?

- Bà đang nghĩ cậu bé không thể nhìn thấy một người đã chết phải không? - Chúa vương Igormur nói. - Trong ngôn từ của người Ánh Sáng không tồn tại hai từ “chết chóc”, sự sống đến và rời xa chúng ta theo cách mà chúng ta muốn. Theo quan niệm thông thường, Garathal hay Seguthal được hiểu là đã chết nhưng sự thực không phải như vậy. Khi người Ánh Sáng thực hiện xong công việc và bổn phận của mình, họ chỉ đơn giản bước ra khỏi thế giới họ đã sống để bước vào một thế giới riêng, thế giới đó tồn tại song song với thế giới của chúng ta.

- Một ngày kia ngài cũng sẽ rời xa thế giới này theo cách thức đó? - Bà Cartland chậm rãi nói.

- Đúng, nhưng công việc của ta còn nhiều, bổn phận của ta cũng chưa thực hiện xong nên ngày đó còn lâu lắm. - Chúa vương Igormur nói, tay vẫn mân mê cuốn sách.

- Xin thứ lỗi cho câu hỏi tôi.

- Bà cứ nói!

- Nếu Garathal không chết, tại sao ngài không tới gặp và hỏi ông ấy nơi cất giữ hai thanh kiếm thiêng? - Khi nói, đôi mắt bà Cartland lóe sáng.

- Nếu có thể làm được việc đó thì ta đã làm lâu rồi. Garathal không còn thuộc về thế giới này, do đó ông không thể can thiệp để giúp cho thế giới đã từng là của ông thoát khỏi bóng tối hắc ám, đó là quy luật và quyền lực dù mạnh tới đâu cũng không thể bẻ gãy được quy luật.

- Tôi hiểu rồi, - bà Cartland nói, - và tôi cũng hiểu ngài không muốn cho bọn trẻ biết về Seguthal...

- Việc seguthal làm là để phục vụ cho sở thích của chính mình. Nếu ai làm cho ông ta thích thú, ông ta sẽ giành lấy người đó. Ta e là thằng bé đã lọt vào tầm ngắm của ông ta, thế nên ông ta mới đem cuốn sách ra dụ thằng bé.

- Ông ta có thể làm gì?

- Việc này nằm ngoài khả năng suy đoán của ta. Seguthal có thể chiếm hữu thằng bé theo cách ông ta muốn.

- Chiếm hữu thằng bé! Tôi không nghe nhầm chứ? - Bà Cartland nói, vẻ mặt căng thẳng. - Chúa vương, ngài không thể để chuyện này xảy ra.

- Ta không có quyền năng đó. Nhưng ta có thể nhầm lẫn...

- Nếu những lời ngài nói là đúng... - Bà Cartland sốt ruột ngắt lời Chúa vương Igormur.

- Thì chúng ta hãy cùng hy vọng việc này sẽ tốt cho cậu bé. Được Seguthal lựa chọn là một vinh dự. Nhưng hiện tại hãy cứ để bọn trẻ có những suy nghĩ mơ hồ về ông ta. Tính hiếu kỳ sẽ không giúp gì cho chúng lúc này.